

Avery

De geur van de ontsmettingsalcohol prikt scherp in mijn neus en geeft me een energieboost, maar toch voel ik me alsof mijn ziel al maanden geleden uit mijn lichaam is gegleden. Nog vijf kamers en dan zit mijn werkdag erop. Ik moet zeggen, ik voel me als een zombie en zo zie ik er waarschijnlijk ook uit. Met de weinig uren slaap die ik de afgelopen maanden heb gehad, hoeven de patiënten niet het zonnigste gezicht van me te verwachten. Ik werk de laatste weken op de automatische piloot, kamer in en kamer uit. Ik doe wat ik moet doen. Ik weet wat er moet gebeuren. Alleen kan ik me niets meer van de afgelopen weken herinneren. Ik kom thuis van een shift en val als een blok in bed. Ik lig daar. Registreer niets, doe niets, denk aan niets en toch aan alles tegelijkertijd.

Kamer 23: Joshua, een soldaat. We kennen elkaar al enkele maanden. Hij is samen met mij teruggekeerd uit Iran. Hij en een paar van zijn teamleden werden getroffen door een landmijn. Hij werd door de lucht geslingerd en belandde tussen het puin van eerder gebombardeerde huizen. Hij werd naar ons eerste hulpstation gebracht, bewusteloos en zwaar toegetakeld. Ik heb zijn wonden enkele dagen verzorgd en hem de beschikbare pijnmedicatie gegeven. Zijn toestand verslechterde alleen maar en we hadden geen keuze, we moesten het risico nemen

met hem te transporteren naar een echt ziekenhuis. Aangezien ik daar het langst was van alle verpleegkundigen, mocht ik met hem mee. Ik ben nooit meer teruggekeerd. Ik kon niet meer. Vijf maanden werkte ik daar, in het eerste hulpstation. Ik was nog nooit op zo'n plek geweest. Bloed. Stress. Bombardementen in de verte. Ik kon het niet meer aan. Ik sliep niet, verloor mezelf en functioneerde als een zombie. Niet dat dat aspect verbeterd is.

Ik klop op de kamerdeur van Joshua en open deze zo stil mogelijk. Ik weet niet waarom ik dat nog steeds doe, hij is er zich waarschijnlijk niet van bewust dat ik in zijn kamer ben. De dokters houden hem al een week in een kunstmatig coma; zijn hersenen zijn gezwollen en geven te veel druk. Om hem zoveel mogelijk comfort te geven, hebben de dokters besloten om hem de rust te geven die hij nodig heeft. Zijn kamer is voor mij ook de rustigste plek hier in het ziekenhuis. Het is hier zo stil, enkel het ritmisch gepiep van zijn hartslag houdt me vast als een anker om niet te verdwalen in mijn herinneringen. Op hectische dagen kom ik hier in de stoel naast zijn bed zitten en eet ik mijn lunch. Ik vertel hem over mijn dagen hier in het ziekenhuis en hoe ik elke nacht wakker schrik door de verschrikkelijke nachtmerries. Mijn collega's weten het niet, maar in deze kamer kan ik mezelf zijn. Ik heb het gevoel dat alleen hij volledig begrijpt hoe het daar was, de geluiden, de slachtoffers die we zagen, de constante stress en de angst dat ons hulpcentrum de volgende plek zou zijn die gebombardeerd werd. Het zou zeker niet het eerste geweest zijn. Begrijp me niet verkeerd, mijn collega's zijn zeer begripvol en vragen misschien wel tien keer per dag hoe het met me gaat en of ze iets kunnen doen. Soms lijkt het alsof ze op eieren rond me aan het stappen zijn, bang dat ik zal instorten en ze allemaal met me mee naar

beneden zal trekken. Maar zij hebben niet meegemaakt wat ik daar heb beleefd. Het is alsof hij het enige stukje rust is in een wereld die constant op ontploffen staat.

Klik. Het slotje van mijn locker. Weekend. Eindelijk. Niet dat ik veel plannen heb, maar na veertig uur te hebben gewerkt in het ziekenhuis heb ik toch nood aan stilte.

* * *

Ik draai het slot van de voordeur open, maar houd de deur tegen wanneer ik weerstand voel. Er ligt een stapel post op de grond. Door de spleet wurm ik me naar binnen en raap de stapel op. Zonder er veel aandacht aan te geven, schop ik mijn schoenen uit naast de trap. Een doffe echo weerklinkt door het oude huis. Een landhuis dat ik heel goedkoop heb kunnen huren van mijn buurvrouw. Ik vertelde haar over mijn situatie, net terug van de oorlog en geen onderdak. Ze verloor haar zoon in diezelfde oorlog en verhuurde me zijn huis onmiddellijk. Door zijn lange afwezigheid is het niet meer in topstaat, maar nog altijd bewoonbaar. Het pastelroze bloemenbehang laat los in de bovenhoeken en bij elke stap kreunen de houten planken onder mijn voeten. Om de ramen te openen, moet je eerst de kleine haakjes losmaken. Na het openen klik je ze opnieuw vast, zodat de wind ze niet openklapt.

Ik zak door mijn knieën en neem de stapel brieven van de grond. Ik scan ze vluchtig. Notariskantoor De Horizon. Mijn hart slaat een slag over. Een brief van een notaris? Dat is vreemd. Ik schuif een stoel weg van de tafel en ga zitten. Met een briefopener scheur ik de brief bovenaan open.